



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **B. H.**, zast. Mgr. Petrou Krnošovou, advokátkou se sídlem Arbesova 409, Česká Lípa, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2013, č. j. OD 994/13-2/67.1/13214/NL KULK 77990/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 2. 5. 2014, č. j. 60 A 9/2013-41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rekapitulace dosavadního řízení

[1] Projednávaná věc se týká jízdy bez přední registrační značky podle zákona o silničním provozu a jsou v ní sporné dvě základní otázky: materiální stránka tohoto přestupku a procesní okolnosti vydání rozhodnutí.

[2] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) byla prvostupňovým rozhodnutím Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále též „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 10. 2013, č. j. MML084620/13/1488/OD/Hrz uznána vinnou z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Uvedeného přestupku se žalobkyně měla dopustit tím, že dne 27. 5. 2013 v 13.30 hodin řídila od náměstí Míru v Jablonném v Podještědí na pozemní komunikaci ve směru jízdy do ulice Zdislavy z Lemberka vozidlo Volkswagen Golf s registrační značkou XY, na němž nebyla umístěna přední tabulka registrační značky. Stěžovatelka tím porušila § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, které žalovaný správní orgán v záhlaví citovaným rozhodnutím zamítl. Zamítnuta byla též následně podaná žaloba ke krajskému soudu.

[4] Stěžovatelka před krajským soudem namítala, že v řízení o přestupku byla porušena její procesní práva. Podle jejího názoru byl porušen § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť nedošlo k vydání (vyhlášení) prvostupňového rozhodnutí při jednání v její přítomnosti. Podle stěžovatelky mělo být v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudkem ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46, nebo ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71, nebo ze dne 2. 10. 2013, č. j. 6 As 29/2013-87) nařízeno nové ústní jednání, k němuž měla být opětovně předvolána. Tento procesní postup magistrát nerespektoval a žalovaný se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe, pokud tuto vadu řízení podpořil.

[5] Dále stěžovatelka napadá nesplnění poučovací povinnosti ze strany magistrátu, neboť nebyla poučena v potřebném rozsahu. Na řízení o přestupcích se vztahuje obecná právní úprava, tedy i § 36 správního řádu, a kromě práv, které stěžovatelce jako obviněné z přestupku plynou dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, má i obecná práva účastníka správního řízení, o kterých jí měl magistrát adekvátním způsobem poučit.

[6] Prvostupňové rozhodnutí je podle stěžovatelky nedostatečně odůvodněno, žalovaný tuto odvolací námitku posoudil nesprávně. V odůvodnění chybí úvahy, kterými se magistrát řídil při hodnocení podkladů a právních předpisů. Není zde též uvedeno, na základě čeho magistrát dospěl k závěru, že stěžovatelka naplnila všechny znaky skutkové podstaty přestupku. Skutečnost, že neuvedla žádné skutečnosti nebo nenavrhla důkazy, které by nasvědčovaly tomu, že se předmětného přestupku nedopustila, nezbavuje správní orgán povinnosti spolehlivě prokázat její vinu. Z důvodu porušení procesních práv a nesprávného postupu stěžovatelka navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

[7] Žalovaný uvedl, že s ohledem na uplatnění obdobných námitek jako v odvolání odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

[8] Krajský soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. K porušení procesních práv stěžovatelky uvedl, že se ve své podstatě domáhala jen ústního vyhlášení rozhodnutí v její přítomnosti. Soud dospěl k závěru, že byla-li žalobkyně v dané věci prokazatelně seznámena se všemi podklady pro rozhodnutí, a pokud správní orgán I. stupně po ústním projednání věci dne 25. 9. 2013, konaném v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích

pokračování

v nepřítomnosti žalobkyně, neprováděl dokazování, následně pouze vydal rozhodnutí ve věci s odstupem několika dnů, aniž by k vyhlášení nařídil ústní jednání, přičemž důvodem bylo ověření nedostatečné omluvy nad rámec jeho povinností, nelze v takovém postupu shledat porušení procesních práv žalobkyně takové intenzity, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o přestupku ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[9] Rovněž námitku nedostatečného poučení ze strany magistrátu jako správního orgánu I. stupně soud vyhodnotil jako nedůvodnou. Podle soudu poučovací povinnosti magistrát dostal a stěžovatelku poučil řádně a dostatečně.

[10] K námitce nedostatečného odůvodnění soud zdůraznil, že dílčí nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí nezpůsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Z odůvodnění je zřejmé, na základě jakých konkrétních podkladů magistrát shledal stěžovatelku vinnou ve výroku rozhodnutí popsáním jednáním, tyto podklady jsou součástí spisového materiálu. Rovněž byla řádně odůvodněna materiální stránka přestupku a magistrát také na základě konkrétních skutečností zdůvodnil i uložení pokuty a zákazu řízení motorových vozidel. Soud rovněž neshledal, že by vypořádání se s odvolacími námitkami ze strany žalovaného bylo nedostatečné. Jeho rozsah a obsah ostatně odpovídal tomu, jakým způsobem byly v odvolání vzneseny výhrady vůči postupu magistrátu, které s výjimkou porušení procesních ustanovení byly formulovány obecně. Vypořádání se s posledním žalobním bodem odpovídá tomu, že žalobní tvrzení bylo uplatněno v obecné rovině, stěžovatelka magistrátu nevytýkala, jaké konkrétní skutečnosti či úvahy v odůvodnění jeho rozhodnutí postrádá. Též u napadeného rozhodnutí neuvedla, jaké námitky žalovaný nevypořádal způsobem, ve kterém by bylo možno spatřovat vadu rozhodnutí.

[11] Ačkoli stěžovatelka v replice k písemnému vyjádření žalovaného uváděla, že zpochybňovala neúplné zjištění skutkového stavu, soud konstatoval, že ve lhůtě pro uvedení žalobních bodů podle § 71 odst. 1 písm. d), odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. stěžovatelka takovou námitku řádně nevznesla a porušení procesních práv nijak se zákonností napadeného rozhodnutí nespojovala. I v řízení přestupkovém se stěžovatelka pouze obecně bránila vydání rozhodnutí, neuváděla, že by se daného jednání nedopustila, případně, že měly být zohledněny určité skutkové okolnosti, z nichž by bylo možno dovodit jiné závěry o naplnění skutkové podstaty přestupku. V žalobě skutková zjištění či právní kvalifikaci ani uloženou sankci za přestupek nenapadala, ačkoli v replice uvádí, že tak činila. Na závěr soud zdůraznil, že samotné tvrzení zkrácení na procesních právech bez další souvislosti s hodnocením skutkového stavu věci nasvědčuje účelovosti takových námitek (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Krajskému soudu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. vytýká, že stejně jako správní orgán nesprávně posoudil otázku naplnění znaků přestupku, neboť v jejím případě nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku.

[14] Na vozidle stěžovatelky zn. Volkswagen Golf chyběla pouze přední tabulka registrační značky, identifikace vozidla tedy nebyla znemožněna, nýbrž pouze ztížena, a to v důsledku nahodilé události vzniklé v souvislosti s jízdou, při které byla hlídkou PČR zastavena a kontrolována, nikoli úmyslného jednání stěžovatelky. Vzhledem k této okolnosti se stěžovatelka domnívá, že svým jednáním nejenže neporušila, nýbrž ani neohrozila právem chráněný zájem společnosti. Stěžovatelka nezpochybňuje, že skutečně byla zastavena hlídkou Policie ČR při řízení vozidla bez přední registrační značky, do doby zastavení hlídkou však o tom nevěděla. Přestože tedy formální znaky výše uvedeného přestupku patrně naplněny byly, podle názoru stěžovatelky se měl správní orgán zabývat i tím, zda byla naplněna i materiální stránka předmětného přestupkového jednání. Povinností správního orgánu bylo zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ten se však fakticky materiální stránkou přestupku nikterak nezabýval, jak je ostatně zřejmé z odůvodnění rozhodnutí, ve kterém úvahy tohoto charakteru zcela chybí. Přestože stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti ani nenavrhla důkazy, které by nasvědčovaly tomu, že se předmětného přestupku nedopustila, správní orgán je povinen vinu stěžovatelky odůvodnit v souladu s požadavky právního státu.

[15] Správní orgán prvního stupně postupoval podle stěžovatelky v rozporu s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, pokud o přestupku rozhodl při jednání, k němuž nebyla řádně předvolána. Takovýto postup je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, jmenovitě s rozsudkem č. j. 4 As 4/2007-46 ze dne 4. 10. 2007 či s rozsudkem č. j. 6 As 29/2013-87 ze dne 2. 10. 2013, podle které je správní orgán v případě nevydání rozhodnutí při jednání, které se konalo v nepřítomnosti osoby obviněné z přestupku, jež byla k tomuto jednání řádně předvolána, povinen nařídít nové ústní jednání a osobu obviněnou z přestupku k němu předvolat. Správní orgán tak řízení zatížil vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[16] Postup správního orgánu, který za účelem jednání o přestupku nejprve nařídil jednání na den 25. 9. 2013, na kterém věc v nepřítomnosti stěžovatelky projednal, avšak rozhodnutí ve věci vydal až při jednání dne 1. 10. 2013, o kterém stěžovatelku nevyrozuměl, je nesprávný. V mezidobí po jednání dne 25. 9. 2013 do vydání rozhodnutí dne 1. 10. 2013 byl spis správního orgánu doplněn o další listiny (opětovná výzva k doplnění podání ze dne 26. 9. 2013) a nastaly okolnosti, které mohly být posouzeny k újmě stěžovatelky a pod jejichž vlivem mohl správní orgán prvního stupně rozhodnout. Stěžovatelka již neměla možnost se s obsahem těchto listin seznámit a k novým okolnostem se vyjádřit. Tyto listiny, byť se netýkají přestupkového jednání stěžovatelky, představují podklad rozhodnutí a postupem správního orgánu bylo porušeno i právo stěžovatelky ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán zkrátil její práva, zatížil celé řízení i rozhodnutí procesními vadami.

[17] Stěžovatelka závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[18] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a odkázal na své rozhodnutí. Dále uvedl, že argumenty týkající se neúmyslné jízdy žalobkyně bez přední registrační značky jsou zcela nové a nebyly uplatněny v řízení před správním orgánem ani před krajským soudem. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nedůvodnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky pro projednání kasační stížnosti, proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu, jak z úřední povinnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., tak i v rozsahu kasační stížností uplatněných důvodů.

a) nesprávné právní posouzení

[20] V první řadě bylo třeba vyřešit otázku, zda je tato námitka přípustná vzhledem k zásadě koncentrace soudního řízení podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelka námitku týkající se materiálních znaků přestupku uvedla již v odvolání proti rozhodnutí a následně ji zběžně zmínila i v žalobě a replice k vyjádření žalobce v řízení před krajským soudem. Lze konstatovat, že podstata námítky byla obsažena jak v předcházejícím správním, tak soudním řízení. Skutečnost, že stěžovatelka jela pouze se zadní registrační značkou, zatímco přední měla u sebe ve vozidle, vyplývá ze správního spisu, zejména z oznámení přestupku a z přiložené fotodokumentace pořízené policisty přímo na místě. I nutnost prokázat materiální stránku přestupku stěžovatelka v odvolacím řízení zmínila, přestože některé argumenty a detaily rozvedla až v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tedy i přes určité nedostatky posoudil námitku jako přípustnou.

[21] Podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 silničního zákona „*fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem (pozn.: zde poznámka pod čarou odkazuje na zákon o podmínkách provozu vozidel) není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále jen „registrační značka“) nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena*“. V posuzované věci stěžovatelka naplnila první variantu této skutkové podstaty, tedy na řízeném vozidle nebyla vpředu umístěna tabulka registrační značky.

[22] Zákon o přestupcích v § 2 odst. 1 stanoví, že přestupkem je „*zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin*“. Obecně lze přitom vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje nebo ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze automaticky dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud kromě okolností jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, existují další významné okolnosti, které vylučují, aby

takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být přestupkem. Čím vyšší bude společenská nebezpečnost určitého jednání, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by mohly oslabit materiální stránku natolik, že by toto jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012 – 23, a ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45). Z citovaného rozsudku rovněž vyplývá, že posouzení, zda došlo k naplnění materiálního znaku přestupku, je třeba provádět jednotlivě ve vztahu ke každé konkrétní skutkové podstatě a konkrétnímu jednání.

[23] V projednávané věci jsou formální znaky přestupku uvedeny v § 125c odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, podle něhož se přestupku dopustí ten, kdo řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka registrační značky nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena. Otázkou materiálního znaku tohoto přestupku se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě rozsudků, např. ze dne 29. 7. 2010, č. j. 4 As 10/2010 – 58, a ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012 – 54. K naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn formální znak přestupku. Společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální stránka přestupku, by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména: význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění. Srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011 – 78.

[24] Nelze však souhlasit se stěžovatelkou, že správní orgán materiální stránku přestupku zcela pominul. V prvostupňovém rozhodnutí je na str. 2 uvedeno, že byl naplněn materiální znak skutkové podstaty přestupku, neboť „*protiprávním jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti, konkrétně zájmu společnosti na identifikaci vozidla i možného přestupku spáchaného pachatelem*“. V tomto případě také správní orgán při úvaze o trestu přihlédl mj. k evidenční kartě řidičky, z níž vyplývá, že stěžovatelka dopravní předpisy porušovala v minulosti opakovaně. Toto odůvodnění aproboval i krajský soud. S ohledem na úspornost a nekonkrétnost námitek mu nelze vyčítat, že se otázce hlouběji nevěnoval. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné též zdůraznit, že míra podrobnosti pro odůvodnění naplnění materiálních znaků skutkové podstaty přestupku je dána konkrétními pochybnostmi vznesenými v průběhu správního řízení. Pokud v průběhu správního řízení není materiální stránka zpochybněna, není vadou rozhodnutí správního orgánu, pokud neobsahuje obsáhlé odůvodnění v tomto směru.

[25] Nejvyšší správní soud nad rámec rozhodnutí připomíná, že jízda bez přední registrační značky nejenže podstatně významně ztěžuje identifikaci, ale v mnoha případech přímo znemožňuje chránit zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu. Tak tomu může být u kamerových systémů, které snímají auto pouze zepředu (např. radary měřící rychlost vozidla), případně u čerpací stanice, odkud řidič odjede bez placení, či u

pokračování

dopravních nehod. I v případě, že by zařízení umělo pořizovat fotografie či záznam vozidla zezadu, by byl problém identifikovat, kdo auto skutečně řídil. Platí, že každý řidič je povinen zkontrolovat před jízdou technické podmínky a další náležitosti svého vozidla. Nelze sice vyloučit, že výjimečně dojde i k situaci, že registrační značka spadne bez zanedbání povinností řidiče zcela náhodou během jízdy a řidič tuto skutečnost zjistí až při silniční kontrole, ale v takovém případě je tuto nahodilou událost důvěryhodným způsobem prokázat (svědecká výpověď, fotodokumentace apod.). Z dokumentů založených ve správním spisu je však zřejmé, že v případě stěžovatelky se o nahodilou událost nejednalo, resp. žádné tvrzení v tomto smyslu správním orgánům neposkytl.

[26] Ze správního spisu vyplývá, že při silniční kontrole sama policejní hlídce okamžitě předložila k nahlédnutí i přední registrační značku, kterou měla uloženou ve vozidle. Nijak nevysvětlila důvod jejího nepřipevnění na přední části vozidla. V řízení před správním orgánem ani před krajským soudem se blíže o těchto okolnostech nezmínila, ani je nezpochybňovala. Poprvé v kasační stížnosti uvádí, že tato okolnost byla způsobena „nahodilou událostí v souvislosti s jízdou“ a že do „doby zastavení hlídkou“ o jízdě bez přední registrační značky vůbec nevěděla.

[27] Toto tvrzení však zcela odporuje zjištěnému skutkovému stavu i samotnému jednání stěžovatelky v době zastavení vozidla. V oznámení o přestupku, které stěžovatelka podepsala, je uvedeno, že registrační značka byla uložena ve vozidle. Stěžovatelka do oznámení ke svému podpisu napsala, že se nechce nijak vyjadřovat. Též v úředním záznamu potvrzeném policisty, je jednoznačně uvedeno, že stěžovatelka měla přední registrační značku uloženou ve vozidle a předložila ji hlídce k nahlédnutí. Dále hlídce sdělila, že nevěděla, že její jednání je přestupkem. Z těchto skutečností vyplývá, že je vyloučeno, aby stěžovatelka o jízdě bez přední registrační značky nevěděla a dozvěděla se o něm až po zastavení vozidla policisty.

b) vady řízení před správním orgánem

[28] Stěžovatelka dále namítla, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, pokud o přestupku rozhodl při druhém ústním jednání, k němuž již na rozdíl od prvního ústního jednání nebyla řádně předvolána.

[29] Dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *[o] přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*

[30] Smyslem ústního projednání přestupku je garance spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a realizace práva obviněného vyjádřit se ke všem skutečnostem a důkazům o nich. Uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného předpokládá součinnost ze strany správního orgánu i obviněného. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro realizaci jeho práva

na projednání přestupku v jeho přítomnosti; na obviněném z přestupku je, aby se k ústnímu jednání fyzicky dostavil nebo se náležitě omluvil. Správní orgán má povinnost akceptovat pouze omluvu, která je „náležitá“. Nejvyšší správní soud ve své předchozí judikatuře vyložil tři podmínky náležité omluvy z jednání dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, a sice povinnost omluvit se bezodkladně, mít důležitý důvod znemožňující účast na jednání a takto tvrzený důvod doložit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23).

[31] V tomto případě byla stěžovatelka řádně předvolána k ústnímu jednání, přičemž právní zástupkyně omluvila stěžovatelku z důvodu pobytu v zahraničí a sebe z důvodu kolize s jednáním u jiného okresního soudu. Ani jedna omluva však nebyla doložena: ve správním spise chybí důkaz o tom, že by se stěžovatelka nacházela v zahraničí a právní zástupkyně přes opakované výzvy o doložení své nepřítomnosti toto odmítla, a to s poukazem na to, že jde věc nezletilého dítěte, o níž nemůže sdělovat žádné informace. Podle informace, kterou si prvostupňový orgán vyžádal přímo od Okresního soudu v České Lípě, však u onoho soudu žádné ústní jednání s právní zástupkyní stěžovatelky na onen den nahlášeno nebylo. Správní orgán vyzval zástupkyni, aby mu sdělila spisovou značku věci, ve které se má u okresního soudu v dotýčný den účastnit jednání, zástupkyně odmítla sdělit i tento údaj.

[32] Protože tedy omluva nebyla nijak doložena, správní orgán přistoupil k ústnímu jednání v nepřítomnosti stěžovatelky, která o této možnosti byla poučena. V závěru protokolu o ústním jednání ze dne 24. 9. 2013 je konstatováno, že správní orgán shledal stěžovatelku vinnou ze spáchání předmětného přestupku. Správní orgán další ústní jednání nenařizoval, ověřoval pouze věrohodnost omluvy zástupkyně. Odpověď z Okresního soudu v České Lípě mu byla doručena následující den po ústním jednání, tj. 26. 9. 2013. V dalších dnech se snažil zjistit od zástupkyně údaje k potvrzení či vyvrácení její omluvy, ty mu, jak je uvedeno výše, odmítla poskytnout. Vzhledem k tomu správní orgán dospěl k závěru, že jednání dne 24. 9. 2013 bylo konáno v nepřítomnosti stěžovatelky v souladu se zákonem a dne 1. 10. 2013 vydal rozhodnutí.

[33] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu není uvedený postup správního orgánu zcela správný. Jak v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl krajský soud, Nejvyšší správní soud zastává názor, že vydání rozhodnutí až po ústním jednání s určitou časovou prodlevou představuje vadu řízení (viz např. rozsudek ze dne 4. 10. 200, č. j. 4 As 4/2007-46), pouze nutno dodat, že tato vada zpravidla nemá vliv na zákonnost rozhodnutí (viz např. výše citovaný rozsudek č. j. 5 As 1/2010-76). V projednávané věci správní orgán v závěru ústního jednání vyslovil závěr o vině stěžovatelky, nijak nedoplňoval dokazování ohledně přestupku, rozhodnutí s plným výrokem vydal ihned po konečném zpochybnění omluvy zástupkyně. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle něhož stěžovatelka nebyla postupem správního orgánu prvního stupně zkrácena na svých právech způsobem, který by měl za následek vydání nezákonného rozhodnutí.

[34] Kasační námitky stěžovatelky byly na základě výše uvedeného posouzeny jako nedůvodné.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud kasační stížnost z výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[36] Stěžovatelka, která neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu